

Arrestnummer C/ 573 /2018
Repertoriumnummer 2018 / 1807
Datum van uitspraak 23 mei 2018
Rolnummer 2017/CO/866
Notienummer parket-generaal 2017/PGA/3080 2017/VJ11/916

Urbanisatie

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer C4
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001155527-0001-0033-01-01-1

2017/PGA/3080 – 2017/VJ11/916

Het OPENBAAR MINISTERIE

en

De **STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST**,
bevoegd voor het grondgebied van de provincie Limburg, met
diensten te 3500 Hasselt, Koningin Astridlaan 50 B 1.

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door mr. Andy Beelen, loco mr. Christian
Lemache, beiden advocaat bij de balie Limburg

tegen

448

geboren te | en | op
wonende te | | |

Nederlandse.

beklaagde

aanwezig en bijgestaan door mr. Koen Geelen, advocaat bij de balie
Limburg

1. **Ten laste gelegde feiten**

Te op hierna vermelde data

PAGE 01-00001155527-0002-0033-01-01-4

Op de percelen aldaar gelegen gekadastraerd als :
met respectievelijke oppervlakte van :

Eigendom van : ingevolge akte van deling verleden door notaris : te
op :

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1° a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie), en/of bij artikel 4.2.1.1° b (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat) en/of bij artikel 4.2.1.1° c (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een constructie),

A.

op perceel : tussen 01 januari 2012 en 28 februari 2012 op niet nader bepaalde data, te hebben uitgevoerd en sedert 28 april 2012 te hebben in stand gehouden

- een afsluiting door palen en Bekaert-draad met metalen poort
- een houten berging met dak in metalen en plastieken golfplaten van ca. 4 meter op 6 meter

B.

op perceel : en : tussen 01 januari 2012 en 28 april 2012 op niet nader bepaalde data te hebben uitgevoerd

- een houten dek van circa 178 m² op betonnen blokken waarop men een houten chalet in i-vorm is aan het bouwen met een oppervlakte van circa 74 m² (de houten wanden en ramen en deuren zijn reeds aanwezig)

- een verharding in beton van circa 1 meter op 2,5 meter (links van de chalet in opbouw) en een stenen verharding van 2 meter op 2 meter (achter de chalet in opbouw)
- een barbecue uit stenen blokken
- houten constructie van circa 3 meter op 2 meter op een houten dek van ongeveer 22 m² op betonnen blokken (dienstig als sauna?)
- een houten (rode) berging van circa 3 meter op 2 meter op betonnen blokken met plasticen golfplaten zadeldak

overgeschreven op het hypotheekkantoor van [] op []

ref.: []

bedrag: 63,7 euro

hypotheekbewaarder (get)

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, op tegenspraak gewezen op 13 juli 2017 door de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren, kamer 11, werd als volgt beslist:

OP STRAFGEBIED

De rechtbank verklaart tenlastelegging A gedeeltelijk niet bewezen, namelijk in de mate ze betrekking heeft op de afsluiting door palen en Bekaert-draad met metalen poort en spreekt de beklagde in die mate gedeeltelijk vrij voor deze tenlastelegging.

De rechtbank verklaart beklagde schuldig aan de tenlastelegging A (enkel voor wat de houten berging met dak in metalen en plasticen golfplaten van ca. 4 meter op 6 meter) en aan de tenlastelegging B zoals hoger omschreven en bepaalt dat de uitspraak van veroordeling voor deze feiten zal OPGESCHORT blijven gedurende een proefperiode van drie jaar.

De rechtbank legt aan beklaagde de verplichting op tot het betalen van een vergoeding van 51,20 euro.

Kosten:

De rechtbank veroordeelt beklaagde tot de kosten der publieke vordering, deze tot op heden in het totaal begroot op 69,82 euro.

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank verklaart de vordering van de Stedenbouwkundig Inspecteur ontvankelijk.

De rechtbank verklaart de herstellvordering ongegrond in de mate ze betrekking heeft op afsluiting en metalen poort op perceel : (bosgebied).

De rechtbank verklaart de herstellvordering voor het overige gegrond als volgt.

De rechtbank veroordeelt beklaagde tot het herstel, binnen twaalf maanden na de betekening van de uitspraak, van de plaats in de oorspronkelijke toestand, te weten:

- het afbreken en verwijderen van alle wederrechtelijke constructies en verhardingen op de percelen:
 - o op perceel : (bosgebied):
 - de afbraak van de houten berging
 - o op perceel en :
 - de afbraak van de nieuwe chalet met houten dek
 - het verwijderen van de verharding in beton en van de verharding in stenen
 - de afbraak van de barbecue
 - de afbraak van de houten constructie met houten dek en betonnen blokken (die volgens de tenlastelegging mogelijk een sauna is);
 - de afbraak van de rode houten berging op betonnen blokken;

- het verwijderen van alle materialen (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein;

De rechtbank legt aan beklagde een dwangsom op van 125,00 euro per dag, bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn van twaalf maanden.

De rechtbank bepaalt dat de termijn van herstel niet dient beschouwd te worden als een termijn van verbeurdverklaring van de dwangsom.

De rechtbank machtigt de Stedenbouwkundig Inspecteur conform artikel 6.1.46 VCRO om ambtshalve in de uitvoering van het bevolen herstel te kunnen voorzien wanneer beklagde dit niet doet of niet binnen de gestelde termijn.

De rechtbank veroordeelt beklagde tot het betalen aan de Stedenbouwkundig Inspecteur van een rechtsplegingsvergoeding van 1.440,00 euro.

De rechtbank houdt de beslissing over de overige burgerlijke belangen aan.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld tegen voormeld vonnis d.d. 13 juli 2017 op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren:

- op 8 augustus 2017 door de beklagde | tegen al de schikkingen
- op 11 augustus 2017 door het OPENBAAR MINISTERIE tegen al de schikkingen, uitgezonderd deze betrekkelijk de burgerlijke belangen.

2.3.

Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren:

- op 8 augustus 2017 door de beklagde |
- op 11 augustus 2017 door het OPENBAAR MINISTERIE.

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 21 maart 2018.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag,
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering,
- de eiser tot herstel in zijn middelen, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd,
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusies en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling van de ontvankelijkheid van de rechtsmiddelen en van de omvang van de hogere beroepen

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

1. De verklaringen van hoger beroep van de beklaagde en van het Openbaar Ministerie werden tijdig en regelmatig gedaan op de griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen.

2. Het verzoekschrift van de beklaagde zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven met betrekking tot het feit A. wat betreft het optrekken van een houten berging met dak en het feit sub B., en de herstelmaatregel zijn nauwkeurig.

3. Het verzoekschrift van het Openbaar Ministerie zoals bedoeld in artikel 204 Wetboek van Strafvordering werd in deze zaak tijdig ingediend ter griffie van de rechtbank die het bestreden vonnis heeft gewezen en de daarin bepaalde grieven met betrekking tot de vrijspraak voor het onderdeel van feit A. dat betrekking heeft op de afsluiting door palen en Bekaert-draad met metalen poort, de strafmaat en de herstelmaatregel zijn nauwkeurig.

3. Gelet op het bovenstaande zijn de hogere beroepen van de beklagde en van het Openbaar Ministerie ontvankelijk.

4.2. Omvang van de hogere beroepen

Het hof heeft ambtshalve geen grieven van openbare orde opgeworpen zoals bedoeld in artikel 210, tweede lid Wetboek van Strafvordering.

Gelet op de overwegingen onder rubriek 4.1. van dit arrest strekt de rechtsmacht van het hof zich daarom uit tot de schuldigverklaring aan de feiten A. en B., de eventuele strafmaat en de herstellvordering.

5. Voorafgaand: wetswijzigingen sinds de feiten en de strafbaarheid van de feiten

1. De door het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (B.S. 23 oktober 2014) bepaalde wijzigingen aan het vergunningsluik van de VCRO zijn in werking getreden op 23 februari 2017 (zie artikel 397 van voormeld decreet zoals gewijzigd door artikel 8 van het decreet van 3 februari 2017 houdende de nadere regels tot implementatie van de omgevingsvergunning (B.S. 9 februari 2017).

Door artikel 296 van voormeld decreet van 25 april 2014 worden in artikel 4.2.1. VCRO de woorden "*voorafgaande stedenbouwkundige vergunning*" vervangen door de woorden "*voorafgaande omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen*".

2. Artikel 145 van het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning (B.S. 27 augustus 2014) bepaalt dat dit in werking treedt één jaar na de datum van goedkeuring van het besluit van de Vlaamse Regering waarmee de datum van de inwerkingtreding van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning wordt vastgelegd. Dit betekent dat dit decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning normaal gezien in werking zou zijn getreden op 23 februari 2018.

Echter ingevolge artikel 51 van het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de handhaving van de ruimtelijke ordening en tot wijziging en opheffing van diverse besluiten van 9 februari 2018 (B.S. 28 februari 2018), is het decreet van 25 april 2014 betreffende de

handhaving van de omgevingsvergunning, met uitzondering van artikel 145, tweede lid, in werking getreden op 1 maart 2018.

3. Het nieuwe artikel 6.2.1 van de VCRO houdt thans de strafbepalingen in en luidt met betrekking tot onderhavige zaak als volgt:

"De hierna volgende handelingen en omissies worden stedenbouwkundige misdrijven genoemd, en worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met een van deze straffen alleen:

1° het uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning, of het verder uitvoeren van de handelingen, vermeld in artikel 4.2.1 en artikel 4.2.15, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning;"

4. De feiten sub A. die betrekking hebben op de uitvoering van werkzaamheden en de feiten sub B. waarvoor beklaagde vervolgd wordt, maken een inbreuk uit op het artikel 4.2.1.1° a), b) en c) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Deze feiten zijn strafbaar gebleven, weliswaar thans op grond van artikel 6.2.1. lid 1.1° VCRO (voorheen 6.1.1. lid 1.1° VCRO) ingevolge het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning en de strafmaat is eveneens hetzelfde gebleven.

5. Conform de nota van het Openbaar Ministerie neergelegd ter zitting op 28 maart 2018 dient de materiële vergissing wat betreft de tijdsperiode met betrekking tot het feit A. te worden hersteld en aangepast:

"... op perceel : tussen 1 januari 2012 en 28 april 2012 op niet nader te bepalen data te hebben uitgevoerd en sedert 28 april 2012 te hebben in stand gehouden tot 30 november 2016 (datum dagvaarding) ...".

6. Met betrekking tot de feiten van de tenlastelegging A. die betrekking hebben op de instandhouding van 28 april 2012 tot 30 november 2016 in bosgebied, zijnde een ruimtelijk kwetsbaar gebied, worden met ingang van 1 maart 2018 de handelingen en omissies van instandhouding van de illegale gevolgen van de misdrijven vermeld in de art. 4.2.1.1° a) en c)

en 6.2.1, eerste lid VCRO voor zover die gevolgen zich situeren in kwetsbaar gebied, thans stedenbouwkundige inbreuken genoemd en worden ze bestraft met een exclusieve bestuurlijke geldboete van maximaal 50.000 euro conform art. 6.2.2.1° VCRO. Deze handelingen werden door de decreetgever gedepenaliseerd tot een stedenbouwkundige inbreuk en zijn niet langer strafbaar volgens het materiële strafrecht. Ten aanzien van deze handelingen geldt op grond van art. 2 Sw. het principe van de terugwerkende kracht van de mildere strafwet.

De feiten sub A. met betrekking tot de instandhouding zijn derhalve niet langer strafbaar.

6. De verjaring

De feiten van de tenlasteleggingen sub A. met betrekking tot de oprichting en sub B., die onderling niet gescheiden zijn door een verjaringstermijn, zijn in hoofde van beklaagde Hamer de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat deze feiten - in de mate dat ze bewezen worden geacht - één strafbare gedraging opleveren en de verjaring van de strafvordering voor al deze feiten samen slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, dit is 27 april 2012.

Immers, verwijzend naar de wetwijziging zoals hoger uiteengezet onder 5.6. wat betreft de feiten van instandhouding sub A. in bosgebied, zijn deze feiten niet langer strafbaar.

Een daad van stuiting is verricht op 31 januari 2017, met name de behandeling van de zaak voor de eerste rechter, zodat de verjaring van de strafvordering nog niet is ingetreden .

7. Motivering ten gronde

7.1. Op strafrechtelijk gebied

7.1.1. Planologische situering van de betrokken percelen

De constructies op het perceel [] zijn gelegen in bosgebied overeenkomstig het gewestplan [], goedgekeurd bij KB van 3 april 1979, zijnde een kwetsbaar

gebied. Op dit perceel bevindt zich een afsluiting door palen en Bekaert-draad met metalen poort en een houten berging (feiten sub A.).

De constructies vermeld onder de feiten sub B. op de percelen _____ en _____ zijn gelegen in recreatiegebied overeenkomstig het gewestplan _____, goedgekeurd bij KB van 3 april 1979, zijnde een niet kwetsbaar gebied.

Beklaagde houdt voor dat een deel van de constructies (waaronder de chalet) op deze percelen werd opgetrokken in 1972 door haar ouders verwijzend naar het uittreksel van de kadastrale schets van 22 november 1974 op het toenmalige perceel _____ en foto's.

Op 28 februari 2009 vond er een brand plaats waardoor de chalet ernstig beschadigd werd.

Op 27 april 2012 werd vastgesteld dat er op de kwestieuze percelen verschillende constructies werden opgetrokken en dat beklagde nog bezig was met het bouwen van een nieuwe chalet op een houten dek.

Er werd een stakingsbevel uitgevaardigd dat werd bekrachtigd op 2 mei 2012 door de stedenbouwkundige inspecteur.

Door beklagde werd op 5 maart 2013 een regularisatieaanvraag ingediend voor het herbouwen van een weekendverblijf, hetgeen door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ bij beslissing van 6 mei 2013 werd geweigerd. Er werd beroep ingesteld bij de deputatie en bij beslissing van 18 september 2013 werd dit beroep niet ingewilligd.

7.1.2. De feiten sub A. met betrekking tot oprichting gelegen op perceel _____ (bosgebied)

Artikel 12.4.2 van het koninklijk besluit betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen van 28 december 1972 bepaalt over "bosgebieden": *"De bosgebieden zijn de beboste of de te bebossen gebieden, bestemd voor het bosbedrijf. Daarin zijn gebouwen toegelaten, noodzakelijk voor de exploitatie van en het toezicht op de bossen, evenals jagers- en vissershutten, op voorwaarde dat deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk. De overschakeling naar agrarisch gebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden."*

In bosgebied kunnen derhalve alleen die gebouwen worden toegelaten die noodzakelijk zijn voor de exploitatie van en het toezicht op de bossen.

a. De afsluiting door palen met Bekaert-draad en metalen poort

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de haar ten laste gelegde feiten sub A. beperkt tot de oprichting van de afsluiting door palen en Bekaert-draad met metalen poort, zoals hiervoor aangepast, wel bewezen bevonden.

Beklaagde houdt voor dat deze afsluiting met poort vrijgesteld is van vergunning verwijzend naar 3.1.6° van het Besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (thans het Besluit van de Vlaamse Regering tot bepaling van stedenbouwkundige handelingen waarvoor geen omgevingsvergunning nodig is) (afgekort het Vrijstellingsbesluit) vermits het een open afsluiting is in de zin van art. 1.1.8° en slechts een hoogte heeft van 1,80 meter.

Het hof verwijst naar artikel 1.4. Vrijstellingsbesluit dat op het moment van de feiten als volgt bepaalde: *"De bepalingen van dit besluit zijn van toepassing, voor zover deze handelingen niet strijdig zijn met de voorschriften van gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen, algemene plannen van aanleg, bijzondere plannen van aanleg of verkavelingsvergunningen die niet opgenomen zijn in de gemeentelijke lijst, opgemaakt in toepassing van artikel 4.4.1, §3 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening."*

Dit impliceert dat bij de beoordeling van het al dan niet vrijgesteld zijn van de constructies op grond van het Vrijstellingsbesluit rekening dient te worden gehouden met het feit dat het betrokken perceel volgens het koninklijk besluit van 3 april 1979 houdende vaststelling van het gewestplan | | gelegen is in bosgebied. Voor zover de stedenbouwkundige handelingen strijdig zijn met deze bestemmingen zijn zij dus ook niet vrijgesteld van vergunning.

Toegangspoorten en afsluitingen zijn geen constructies die toegelaten en noodzakelijk zijn voor de exploitatie van bossen en zijn derhalve strijdig met de bestemmingsvoorschriften van het bosgebied.

b. De houten berging

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de haar ten laste gelegde feiten sub A. beperkt tot de oprichting van de houten berging, zoals hiervoor aangepast, niet bewezen.

De berging bestaat uit een houten frame en houten wanden en is afgedekt met een dak in metalen en plastieken golfplaten zonder voerplaat. Het hof verwijst naar de foto's van deze houten constructie (zie bijlage 4 aan het proces-verbaal van 27 april 2012) en stelt vast dat er inderdaad geen deur aanwezig is noch een vloerplaat.

Rekening houdend met deze concrete gegevens is het hof van oordeel dat deze constructie gebruikt wordt voor de opslag van materialen, gereedschappen (zoals een kruiwagen) en hout (opslag van hout ingevolge kapmachtiging van ANB van 9 februari 2011, stuk 10 bundel beklaagde) en afgekapte bomen en staat aldus ten dienste voor de exploitatie van het bos en is derhalve verenigbaar met de bestemming "bosgebied". De aanwezigheid van een oud meubelstuk (oude kast) doet hieraan geen afbreuk.

Of deze berging nu al dan niet werd opgericht sinds 1972 en er derhalve sprake zou zijn van een weerlegbaar vermoeden van vergunning is irrelevant.

Het hof spreekt beklaagde dan ook vrij voor dit onderdeel.

7.1.3. De feiten sub B. gelegen op de percelen en (recreatiegebied)

Artikel 16 van het koninklijk besluit betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen van 28 december 1972 bepaalt over "recreatiegebieden": *"De recreatiegebieden zijn bestemd voor het aanbrengen van recreatieve en toeristische informatie, al dan niet met inbegrip van de verblijfsaccommodatie. In deze gebieden kunnen de handelingen en werken aan beperkingen worden onderworpen ten einde het recreatief karakter van de gebieden te bewaren.*

De gebieden voor dagrecreatie bevatten enkel de recreatieve en toeristische accommodatie bij uitsluiting van alle verblijfsrecreatie.

De gebieden voor dag- en verblijfsrecreatie zijn bestemd voor de recreatieve en toeristische accommodatie alsmede de verblijfsaccommodatie met inbegrip van de kampeerterreinen, de gegroepeerde chalets, de kampeerverblijfparken en de weekendverblijfparken."

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de haar ten laste gelegde feiten sub 8. zoals hiervoor aangepast, bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige en pertinente redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd, overgenomen en aangevuld als volgt.

Beklaagde wordt enkel vervolgd voor de oprichting van de constructies en niet voor de instandhouding ervan.

Om redenen zoals uiteengezet onder punt 6. zijn deze feiten niet verjaard.

- a. Een houten dek van circa 178 m² op betonnen blokken waarop men een houten chalet in L-vorm aan het bouwen is met een oppervlakte van circa 74 m² gelegen op het perceel.

Beklaagde beroept zich op grond van art. 4.2.14.§2 VCRO op het weerlegbaar vermoeden van vergunning.

De kadastrale legger van 1974 (stuk 1, bundel beklaagde) en de aanvraag tot regularisatie van een constructie van 36 m², geplaatst in mei 1973 door de vader van beklaagde (stuk 2 bundel beklaagde) alsook het antwoord van de staatsecretaris van streekeconomie en ruimtelijke ordening en huisvesting van 8 juni 1976 (stuk 3 bundel beklaagde) tonen aan dat er een weekendverblijf, weliswaar van een beperkte omvang, op het perceel stond voor de inwerkingtreding van het gewestplan | goedgekeurd bij KB van 3 april 1979.

Dit weerlegbaar vermoeden van vergunning kan slechts worden ingeroepen ten bate van een *bestaande constructie*. Verdwenen constructies worden niet gedekt door dit vermoeden (met terechte verwijzing van de eerste rechter naar het arrest Cass. 14 april 2015, P.12.1249.N).

Ten onrechte houdt beklaagde voor dat de bestaande constructie er nog grotendeels stond en er geen nieuwe constructie werd gebouwd, maar er sprake is van een heropbouw op de oude fundamenten van de vroegere chalet door het hergebruiken van de oude vloer en de oude balken.

Beklaagde toont niet aan dat de chalet, gebouwd in het jaar 1973, dezelfde half afgewerkte constructie is als deze die er nu staat. Terecht verwees de eerste rechter naar de door beklagde bijgebrachte foto's van de jaren 80 en 90 waaruit blijkt dat aan de oorspronkelijke chalet opgericht in 1973 met een oppervlakte van 36 m² (zie regularisatieaanvraag, stuk 2 bundel beklagde) uitbreidingswerken werden uitgevoerd waardoor deze chalet van een rechthoekige vorm een L-vorm kreeg en een oppervlakte had van 76 m². Beklaagde toont niet aan dat deze uitbreidingswerken aan de chalet werden uitgevoerd voor de inwerkingtreding van het gewestplan (goedgekeurd bij KB van 3 april 1979). De chalet die op 28 februari 2009 afbrandde was dan ook niet meer dezelfde chalet als deze die werd opgericht in mei 1973.

Op 28 februari 2009 vond een ernstige brand plaats zoals blijkt uit de foto op p. 14 van de besluiten van beklagde. Deze foto toont aan dat de houten chalet in puin lag in tegenstelling tot wat beklagde beweert. Geen geraamte van het gebouw, zelfs niet deels, geen voorgevel was nog zichtbaar. Het is ook niet verwonderlijk, gezien beklagde zelf spreekt van een "zeer ernstige brand", dat de volledige chalet, die in hout was opgericht, in de vlammen was opgegaan. De heropbouw van de nieuwe chalet op de oude fundamenten betekent niet dat er nog sprake is van een bestaande constructie waarop het vermoeden van vergunning kan worden toegepast.

De bewering van beklagde dat een gedeelte van de oude vloer en balken van de vroegere chalet zouden zijn hergebruikt om een nieuwe chalet op te bouwen, is niet aangetoond. Zelfs in het geval dat dit wel zo zou zijn, betekent dit niet dat er herstellingswerken zijn uitgevoerd aan een bestaande chalet waarop het weerlegbaar vermoeden van vergunning kan toegepast worden. De bestaande chalet was immers totaal vernield. Bovendien verwijst het hof naar de foto's bij de vaststellingen op 27 april 2012 waaruit blijkt dat voor de heropbouw van de chalet nieuwe materialen werden gebruikt. Verwijzend naar diezelfde foto's kan er evenmin sprake zijn van onderhouds- en instandhoudingswerken.

Beklaagde erkent dat ingevolge de stillegging van de werken door het stakingsbevel het dak nog niet hersteld werd met licht doorlatende platen zoals dat was voor de brand. Dit bewijst dat het dak van de chalet volledig vernield was.

Ingevolge de hevige brand van 28 februari 2009 was de constructie dermate vernield dat er geen sprake meer was van een "bestaande" constructie. Beklaagde toont alleszins niet aan dat na de brand de vroegere chalet zoals ze vermoed werd vergund te zijn nog overeind stond.

Dat beklagde nadien een regularisatievergunning indiende bij het college van burgemeester en schepenen en het stakingsbevel aanvocht bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren, doet geen afbreuk aan de strafbaarheid van de feiten in hoofde van beklagde. Het bekomen van een regularisatievergunning heeft enkel weerslag op de gevolgen van de herstellvordering.

- b. Een verharding in beton van circa 1 m op 2,5 m (links van de chalet in opbouw) en een stenen verharding van 2 m op 2m (achter de chalet in opbouw) gelegen op het perceel.

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklagde aan de haar ten laste gelegde feiten sub B. met betrekking tot deze 2 verhardingen, zoals hiervoor aangepast, bewezen gebleven .

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige en pertinente redengeving van de eerste rechter, welke door beklagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd, overgenomen en aangevuld als volgt.

Deze 2 verhardingen in steen en in beton betreffen geen losse stenen zoals blijkt uit de foto's maar zijn wel degelijk vergunningsplichtige constructies in de zin van art. 4.1.1.3° VCRO. Volgens dit artikel is een "constructie": *"... een verharding, ... al dan niet bestaande uit duurzame materialen, in de grond ingebouwd aan de grond bevestigd of op de grond steunend omwille van stabiliteit, en bestemd om ter plaatse te blijven staan of liggen, ook al kan het goed uit elkaar genomen worden, verplaatst worden ..."*.

- c. Een barbecue uit stenen blokken gelegen op het perceel.

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklagde aan de haar ten laste gelegde feiten sub B. met betrekking tot de barbecue bestaande uit stenen blokken, zoals hiervoor aangepast, bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige en pertinente redengeving van de eerste rechter, welke door beklagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd, overgenomen en aangevuld als volgt.

Beklaagde toont niet aan dat deze barbecue er reeds stond sinds 1972 en opgericht werd gelijktijdig met de chalet. Het hof verwijst naar de vaststellingen van de ambtenaar van 27 april 2012 waarbij beklagde aan haar verklaarde dat ze na de brand drie jaar gespaard had om de chalet terug op te bouwen. Ook de andere constructies (houten rode berging en houten berging vermoedelijk dienstig als sauna) op het terrein zijn splinternieuw. Hieruit leidt het hof af dat ook de barbecue werd opgericht in dezelfde tijdsperiode. Er is dus wel sprake van een oprichtingsmisdrijf en zeker niet van een instandhoudingsmisdrijf.

Verwijzend naar het hoger geciteerd art. 4.1.1.3° VCRO is ook de barbecue bestaande uit opeengestapelde stenen blokken op de grond steunend een vergunningsplichtige constructie, ook al kunnen die stenen uit elkaar worden gehaald en verplaatst worden. Ten onrechte beroept beklagde zich op art. 3.1.11° van het Vrijstellingsbesluit om reden dat de vrijstelling van kleine tuinconstructies, zoals onder meer barbecues, slechts van toepassing is indien deze staan bij een vergunde constructie. Zoals reeds hoger uiteengezet is de chalet in opbouw niet vergund.

- d. Houten constructie van circa 3 m op 2 m op een houten dek van ongeveer 22 m² op betonnen blokken gelegen op het perceel en een houten rode berging van circa 3 m op 2 m op betonnen blokken met plastieken golfplaten zadeldak gelegen op het perceel :

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklagde aan de haar ten laste gelegde feiten sub B. met betrekking tot de houten berging en de rode houten berging, zoals hiervoor aangepast, bewezen gebleven .

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige en pertinente redengeving van de eerste rechter, welke door beklagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd, overgenomen en aangevuld als volgt.

In besluiten beweert beklagde dat er op het perceel twee rode bergingen zijn (een oude en een nieuwe). Verwijzend naar de foto's gevoegd aan het proces-verbaal van 27 april 2012 stelt het hof vast dat er slechts sprake is van één rode houten berging en een gewone houten berging.

Wat betreft deze rode houten constructie toont beklagde niet aan dat deze er reeds zou staan sinds 1972. Of er al dan niet sinds 1972 een houten constructie zou gestaan hebben verwijzend naar de foto onder randnummer 28 in besluiten, doet niet ter zake. Immers, deze

oude berging werd, zoals beklagde overigens in besluiten erkent, zwaar beschadigd door de brand en verplaatst met het oog op afvoer. Er werd een nieuwe berging gebouwd zodat ook hier het weerlegbaar vermoeden van vergunning niet kan worden ingeroepen, vermits dit maar kan ten bate van een bestaande constructie. Verdwenen constructies worden niet gedekt door dit vermoeden.

Verwijzend naar de vaststellingen van de ambtenaar op 27 april 2012 en de verklaring van beklagde aan de ambtenaar blijkt duidelijk dat ook deze constructie in de voorziene tijdsperiode, met name tussen 1 januari 2012 en 28 april 2012, werd opgericht.

Wat betreft de nieuwe houten berging (is niet rood) erkent beklagde dat deze is opgericht in de voorziene tijdsperiode, volgens beklagde ter vervanging van de oude rode berging. Welke functie beklagde al dan niet aan deze nieuwe berging (sauna?) wilde geven, is niet relevant. Het oprichten van een dergelijke constructie is alleszins vergunningsplichtig. De foto's gevoegd aan het oorspronkelijk proces-verbaal van 27 april 2012 tonen aan dat het een splinternieuwe berging betreft. Ten onrechte houdt beklagde dan ook voor dat er enkel sprake is van herstellingswerken aan de oude rode beschadigde berging.

7.1.4.

Ten onrechte houdt beklagde voor dat er sprake zou zijn van een gedoogbeleid door de gemeente Beklagde verliest uit het oog dat de in hoofde van beklagde bewezen feiten betrekking hebben op de heropbouw van de chalet met aanhorigheden (2 bergingen, 2 verhardingen en barbecue) zonder te beschikken over een geldige vergunning. De vaststellingen dateerden van 27 april 2012 op een ogenblik dat de chalet nog maar deels afgewerkt was en de werken volop aan de gang waren. De ambtenaar trad aldus zeer adequaat op en beval zelfs de stopzetting van de werken.

De bewering dat beklagde foutief werd ingelicht door de gemeente is een bewering die door geen objectief gegeven wordt ondersteund. Dat de regularisatievergunning niet werd toegestaan niettegenstaande het oprichten van de chalet verenigbaar is met de gewestplanbestemming "recreatiegebied", doet op zich geen afbreuk aan de strafbaarheid van de feiten .

7.1.4. De straftoemeting

De feiten voorzien onder de tenlasteleggingen A. met betrekking tot oprichting van de afsluiting door palen en Bekaert-draad met metalen poort en B. zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf dient te worden uitgesproken, nl. de zwaarste.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van de beklaagde,
- haar blanco strafregister,
- de omstandigheden en ernst van de feiten die getuigen van een eigengereid optreden zonder respect voor de stedenbouwkundige regelgeving.

Het hof gaat niet in op het verzoek van beklaagde tot het verlenen van de opschorting nu een dergelijke gunstmaatregel bij de beklaagde de ontorechte indruk zou wekken dat de overtreden wetgeving slechts een administratieve formaliteit zou betreffen. Bovendien moet rekening worden gehouden met het gegeven dat uit de stukken van het strafdossier blijkt dat de situatie, tot vandaag, niet is geremedieerd.

Daarom wordt de beklaagde bestraft met een geldboete van 500 euro te vermeerderen met de opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van 30 dagen.

Nu de beklaagde vroeger nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, wordt de bestraffing voor de helft met uitstel van de tenuitvoerlegging verleend voor een proeftijd van 3 jaar, om haar in de toekomst verder te ontraden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en haar ertoe aan te zetten de regelgeving inzake ruimtelijke ordening te respecteren.

De geldboete moet de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst dergelijke laakbare handelingen te stellen.

De omvang van de opgelegde geldboete is aangepast aan de ernst van de feiten, en de duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

7.2. De herstellvordering

7.2.1 Algemeen en de gevolgen van de wetswijziging op de herstellvordering

PAGE 01-00001155527-0019-0033-01-01-4

1. Na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op 12 september 2014 deelde de stedenbouwkundige inspecteur de herstellvordering mede aan het Openbaar Ministerie bij brief van 5 november 2014 waarbij het herstel in oorspronkelijke staat werd gevorderd, te weten:

- op perceel: (bosgebied):
 - het verwijderen van de afsluiting met palen en Bekaert-draad met toegangspoort
 - de afbraak van de houten berging

- op percelen en (recreatiegebied):
 - de afbraak van de nieuwe chalet met houten dek
 - de verwijdering van de verharding in beton en in stenen
 - de afbraak van de barbecue
 - de afbraak van de houten constructie met houten dek en betonblokken
 - de afbraak van de rode houten berging op betonblokken
 - het verwijderen van alle materialen inclusief de vloerplaat en fundamenteën, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen op het terrein

en dit binnen een termijn van 12 maanden onder dwangsom van 125 euro per dag vertraging in uitvoering van de gerechtelijke herstelmaatregel.

Niettegenstaande de decreetgever de feiten van Instandhouding in kwetsbaar gebied depenaliseerde tot een stedenbouwkundige inbreuk, belet zulks niet conform art. 7.7.1.lid 1 VCRO dat de strafrechter de herstellvordering die regelmatig bij hem aanhangig is gemaakt en die gegrond is op de feiten van instandhouding nog steeds kan inwilligen als de beklaagde hieraan schuldig werd bevonden en deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak een stedenbouwkundige inbreuk uitmaakt als bepaald in art. 6.2.2.1° VCRO.

Dit betekent dat het hof dient te oordelen over de herstellvordering geënt op de feiten sub A. wat betreft de oprichting en de instandhouding en op de feiten sub B. wat betreft de oprichting.

2. Huidig artikel 7.7.5. VCRO bepaalt dat vanaf de inwerkingtreding van titel VI, hoofdstuk III, afdeling 1, zoals gewijzigd bij artikelen 55 tot en met 61 van het decreet van 25 april 2014

betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning – dit is vanaf 1 maart 2018 - de burgemeester en de gemeentelijke stedenbouwkundige inspecteur de taken en bevoegdheden overnemen die voor de inwerkingtreding door het college van burgemeester en schepenen werden waargenomen in het kader van titel VI van deze codex, en dat ze de herstellvorderingen voortzetten die door het college van burgemeester en schepenen werden ingeleid bij het Openbaar Ministerie of voor de burgerlijke rechter.

3. Het sinds 1 maart 2018 in werking getreden artikel 6.3.1. VCRO bepaalt in §1 dat naast de straf de rechtbank, ambtshalve of op vordering van een bevoegde overheid, beveelt een meerwaarde te betalen en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken. Dat gebeurt, met inachtneming van de volgende rangorde:

- 1° als het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een meerwaarde;
- 2° als dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;
- 3° in de andere gevallen, de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik.

4. Over de herstellvordering geënt op de feiten sub A. met betrekking tot de afbraak van de houten berging (perceel - bosgebied) is het hof niet bevoegd om te oordelen gezien beklagde voor deze feiten werd vrijgesproken (feit sub A. oprichting van houten berging).

Vermits de herstellvordering regelmatig werd aanhangig gemaakt en gegrond is op de feiten van instandhouding stelt het hof conform art. 7.7.1.lid 1 VRCO vast dat, in zoverre de herstellvordering geënt is op de feiten van instandhouding, er geen sprake is van een stedenbouwkundige inbreuk omdat in deze constructie materialen, gereedschappen (zoals een kruiwagen), hout en afgekapte bomen staan opgeslagen. Deze constructie staat dus ten dienste voor de exploitatie van het bos en is verenigbaar met de bestemming "bosgebied".

Derhalve is dit onderdeel van de herstellvordering ongegrond.

7.2.2. De beoordeling van de wettelijkheid van de overige onderdelen van de herstellvordering door de rechter

De herstellvordering is een administratieve rechtshandeling waarvan het hof deze dient te toetsen op zijn interne en externe wettigheid en dient te onderzoeken en of deze strookt met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust (art. 159 GW).

De rechter dient derhalve te onderzoeken of deze herstelmaatregel steunt op motieven van een goede ruimtelijke ordening en gebeurlijk een herstellvordering die zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of die kennelijk onredelijk zou zijn, zonder gevolg laten.

De gemotiveerde herstellvordering van 5 november 2014 van de stedenbouwkundige inspecteur die betrekking heeft op de afsluiting met poort op perceel het houten dek op betonnen blokken met chalet in L-vorm, verharding in beton en stenen verharding, barbecue in stenen blokken en 2 houten constructies, is na positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door de beklagde gepleegde misdrijf. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk.

Bovendien weegt de last die voor de beklagde uit het gevorderde herstel zou voortvloeien niet op tegen het voordeel dat hieruit voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan.

De herstellvordering van 5 november 2014 is uitvoerig en afdoend gemotiveerd gebaseerd op feitelijke en juridische argumenten en is gewezen conform de wet van 29 juli 1991.

Het hof is eveneens van oordeel dat de herstellvordering beantwoordt aan de algemene beginselen van het behoorlijk bestuur.

Ten onrechte beweert beklagde dat er een schending is van de zorgvuldigheidsplicht en een motiveringsgebrek om reden dat de herstellvordering onvoldoende gemotiveerd is doordat niet gespecificeerd werd voor welke precieze handelingen het herstel wordt opgelegd, met welke stedenbouwkundige voorschriften deze handelingen in strijd zijn en waarom deze handelingen strijdig zijn met de stedenbouwkundige voorschriften.

In tegenstelling tot hetgeen beklagde beweert, motiveert de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur wel in concreto om welke redenen het noodzakelijk is om dergelijke herstelmaatregel op te leggen, waarbij rekening wordt gehouden met de ruimtelijke impact van de huidige constructies op een goede ruimtelijke ordening en de vooraf bestaande toestand.

De herstellvordering maakt wel duidelijk een onderscheid tussen de constructies gelegen in bosgebied en deze gelegen in recreatiegebied. Bij elke constructie is er wel een nauwkeurige motivering van welke feitelijke handelingen de basis vormen van de herstellvordering. Verwijzend naar p. 2 van de herstellvordering worden de bepalingen van het VCRO die werden geschonden, wel vermeld.

Evenmin is het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel geschonden. De evenredigheid van deze herstellmaatregel in functie tot de gevolgen voor de eigendom van beklaagde in het licht van art. 1 eerste aanvullend protocol EVRM werd eveneens niet geschonden.

In tegenstelling tot wat beklaagde voorhoudt is de herstellvordering geen straf.

Bovendien brengt de omstandigheid dat de herstellmaatregel van de afbraak een 'straf' zou zijn in de zin van de artikelen 6.1 EVRM en 14.1 IVBPR, enkel met zich mee dat de waarborgen van die bepalingen moeten worden in acht genomen, maar niet dat die maatregel in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard is. Evenmin is de interne wettigheid van de herstellvordering hierdoor aangetast, de herstellmaatregel zijnde een bijzondere vorm van teruggave die noodzakelijk is om de onrechtmatige toestand ingevolge het bewezen feit van oprichting zonder vergunning in hoofde van de beklaagde te doen verdwijnen en om de gevolgen ervan ongedaan te maken.

De verwijzing van beklaagde naar feitelijke voorbeelden in de rechtspraak is niet ter zake dienend gezien elk geval in concreto dient beoordeeld te worden, rekening houdend met de specifieke omstandigheden ter plaatse en de weerslag op de ruimtelijke ordening.

Het hof toetst elk onderdeel van de herstellvordering op zijn interne en externe wettigheid en gaat na of de motivering afdoende is met inachtneming van de rangorde zoals bepaald in artikel 6.3.1. VCRO.

- a. De herstellvordering geënt op de feiten van oprichting en instandhouding van de afsluiting met metalen poort (feit A. - bosgebied)

Het onderdeel van de herstellvordering met betrekking tot de verwijdering van de afsluiting door palen met Bekaert-draad en toegangspoort (feit sub A. op perceel . - bosgebied), is niet kennelijk verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening zodat enkel de tweede of derde herstellmaatregel aan de orde zijn (art. 6.3.1. VCRO).

Dit onderdeel van de herstellvordering is immers gemotiveerd vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening wetende dat het perceel gelegen is in bosgebied, een kwetsbaar gebied.

In dat verband kan verwezen worden naar de motivering van de herstellvordering op p. 4 waarbij enkel constructies in het bosgebied toegelaten zijn die noodzakelijk zijn voor de exploitatie van en het toezicht op de bossen, evenals jagers- en vissershutten, op voorwaarde dat deze niet kunnen gebruikt worden als woonverblijf, al ware het maar tijdelijk. Het plaatsen van een afsluiting met toegangspoort is strijdig met de bestemmingsvoorschriften van het perceel, naar ruimtegebruik onaanvaardbaar in bosgebied en draagt zeker niet bij tot het behoud van of bescherming van het bosgebied.

Dat de omwonenden geen klachten van hinder hebben neergelegd, is irrelevant en tast eveneens de redelijkheid van de herstellvordering niet aan.

De herstellvordering zoals nu gesteld en gehandhaafd brengt voor de beklagde geen onredelijke last mee die het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan ruim overstijgt. Het evenredigheidsbeginsel is dan ook niet geschonden.

De gevorderde herstellmaatregel vindt derhalve steun in de elementen van het dossier en de aangevoerde motieven.

Dat beklagde er louter een andere visie op na houdt is niet dienend en de ingeroepen beweringen zijn alleszins niet van aard om het hof anders te doen beslissen.

De herstellvordering is niet kennelijk onredelijk. Het hof is dan ook van oordeel dat een andere herstellmaatregel niet gepast is.

b. De herstellvordering geënt op de feiten van oprichting van de constructies op de percelen en (recreatiegebied)

Rekening houdend met de rangorde zoals bepaald in art. 6.3.1. VCRO is het hof van oordeel, verwijzend naar de motivering van de herstellvordering alsmede naar het positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, dat de chalet met aanhorigheden (barbecue, 2 houten bergingen en 2 verhardingen in beton/steen) kennelijk niet verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening zodat het betalen van een meerwaarde niet de gepaste herstellmaatregel is met het oog op een goede ruimtelijke ordening. Evenmin is de

plaatselijke ordening hersteld door de uitvoering van bouw- en aanpassingswerken zodat enkel de derde herstelmaatregel, met name het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, van toepassing is.

Verwijzend naar het hoger geciteerde artikel 16 van het koninklijk besluit betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen van 28 december 1972 zijn in deze gebieden verblijfsaccommodaties toegelaten met inbegrip van de kampeerterreinen, de gegroepete chalets, de kampeerverblijfparken en de weekendverblijfparken.

Deze constructies zijn weliswaar principieel verenigbaar met de gewestplanbestemming, doch het hof acht, gelet op de concrete omstandigheden van de zaak, deze herstellvordering niet kennelijk onredelijk en acht de herstellvordering noodzakelijk om een goede ruimtelijke ordening te vrijwaren.

Verwijzend naar het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid dient met het oog op een goede rechtsbedeling de eenheid van de herstellvordering te worden bewaard. De 2 bergingen en verhardingen in beton en steen werden opgericht in functie van het weekendverblijf zodat zij als één geheel dienen beschouwd te worden.

De herstellvordering met betrekking tot deze constructies werd eveneens afdoend, uitvoerig en op gepaste wijze gemotiveerd vanuit het oogpunt van een duurzame ruimtelijke ordening (zie p. 4 tot en met 6 van de herstellvordering) waarbij rekening werd gehouden met volgende specifieke en concrete omstandigheden.

1. Het staat vast dat deze half afgewerkte chalet in recreatiegebied niet vergunbaar is. Er is immers een weigering van een stedenbouwkundige vergunning afgegeven zowel door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente als door de deputatie. Verwijzend naar deze beslissingen is het overduidelijk dat in dit recreatiegebied geen vergunning werd afgeleverd in afwachting van een globale aanpak van de ordening van het gebied. Samen met de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid is het hof van oordeel dat een goede ruimtelijke ordening vereist dat dit gebied middels planningsinstrumenten zoals een verkaveling, een BPA of een RUP in het belang van de gemeenschap en alle eigenaars dient geordend te worden zodat er ook een oplossing is voor de bereikbaarheid en de ontsluiting van het gebied, hetgeen overigens vereist is in het kader van de openbare veiligheid (o.a. de toegankelijkheid van de brandweer).

Dit weekendverblijf is immers niet gelegen aan een openbare weg en is enkel bereikbaar via het andere perceel , zijnde een bosgebied, hetgeen vanuit ruimtelijk oogpunt onaanvaardbaar is. De bewering van beklagde dat de percelen en ook via de achterzijde (via de : en dus niet via het perceel) ontsloten zouden kunnen worden waardoor het bosgebied gevrijwaard zou blijven, is een bewering die door geen enkel gegeven wordt aangetoond. De vaststelling van de deputatie dat een ontsluiting van de percelen en enkel via het bosgebied kon, werd door beklagde nooit aangevochten niettegenstaande dit een van de redenen was om de regularisatie niet goed te keuren. De verwijzing naar een arrest van de Raad van Vergunningsbetwistingen van 5 november 2012 is niet ter zake dienend vermits in dat geval de private toegangsweg voldoende aangesloten was op een uitgeruste weg, hetgeen in dit geval niet is. Dergelijke globale aanpak van ordening is eveneens noodzakelijk in het kader van de nutsvoorzieningen zoals elektriciteit, riolering en waterleiding die momenteel ook niet reglementair aanwezig zijn. Een individuele perceelsmatige benadering van het gebied kan alleszins niet tot een geordend geheel leiden.

2. Ingevolge het stakingsbevel van 27 april 2012 werden de werken stilgelegd met als gevolg dat deze werken dan ook nooit werden voltooid. Het hof verwijst naar de foto op p. 52 van besluiten van beklagde. Deze foto geeft een duidelijk beeld van de huidige toestand van de half afgewerkte chalet waarin struiken en onkruid welig tieren.

Door het oprichten van deze wederrechtelijke constructies is er een illegale situatie ontstaan die de ruimtelijke ordening ernstig aantast. Niet enkel vanuit stedenbouwkundig oogpunt maar ook vanuit esthetisch oogpunt zijn deze half afgewerkte en verspreide constructies op de percelen ernstig storend (zie foto's bij vaststelling op 12 april 2012). Zolang er geen globale aanpak van ordening is voor dit gebied, zijn deze constructies om redenen zoals uiteengezet zelfs een belemmering voor de toekomstige ordening van het gebied.

Door te verwijzen naar de aanwezigheid van andere mogelijke onvergunde weekendverblijven in de onmiddellijke omgeving, wordt de redelijkheid van de herstellvordering niet aangetast vermits ter plaatse, zoals hoger uiteengezet, deze constructies niet vergunbaar zijn. Dat in het verleden een toestand is gegroeid waarbij oudere eventueel vergund geachte verblijven mogelijks aanwezig zijn, rechtvaardigt het eigengereid optreden van beklagde niet die aldaar zonder enige vergunning een nieuwe chalet oprichtte ter vervanging van de afgebrande chalet zonder eventueel de planologische oplossing voor het totale gebied af te wachten. De bewering dat in het gebied in 2010 een nieuw weekendverblijf werd opgericht en werd gedoogd (zie foto p. 59 besluiten beklagde) zonder nadere specificering waar zich deze chalet bevindt, is een loutere bewering die door

geen objectief gegeven is gestaafd en doet alleszins niets af aan de redelijkheid van de herstellvordering.

Dat de omwonenden geen klachten van hinder hebben neergelegd, is irrelevant en tast eveneens de redelijkheid van de herstellvordering niet aan. Dat de constructies niet zichtbaar zijn vanaf de openbare weg is eveneens niet relevant. Dat de kwestieuze percelen gelegen zijn vlak bij het recreatiegebied | | doet eveneens geen afbreuk aan de redelijkheid van de herstellvordering.

Dat de nieuwe constructies enkel werden gebouwd ter vervanging van de oude constructies en de omvang van deze wederrechtelijke constructies identiek is aan de vroegere constructies (oude chalet en rode houten berging), tast eveneens de redelijkheid van de herstellvordering niet aan om dezelfde redenen zoals vermeld onder punt 1. en 2. (zie hoger).

Ten onrechte houdt beklagde voor dat de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur tegenstrijdig zou zijn met het plan-MER Uitbreiding Vakantiepark | | (stukken 8 en 9, bundel beklagde), dat voorziet in een tijdelijk behoud van bestaande weekendverblijven waaronder dit van beklagde in afwachting van een provinciaal RUP dat momenteel in opmaak is.

Een plan-MER is geen goedgekeurd ruimtelijk uitvoeringsplan dat de gewestplanbestemming wijzigt, maar beschrijft enkel de potentiële milieueffecten van een bepaald gebied.

In dit plan-MER is er inderdaad sprake van dat er *voorlopig* 17 weekendverblijven in dit recreatiegebied gehandhaafd blijven op voorwaarde dat deze bestaande weekendverblijven in orde zijn met de nodige vergunningen. De chalet van beklagde is niet vergund en bovendien is de regularisatie geweigerd. Dit plan-MER voorziet ook dat op de percelen waarop geen vergunde constructie aanwezig is, deze percelen herbestemd worden naar bosgebied. Dit impliceert dat op langere termijn volgens het plan-MER de weekendverblijven geen toekomst meer hebben en juist voorzien is in een integrale herbestemming naar bosgebied.

7.2.3. De herstelltermijn en de dwangsom

Op grond van huidig artikel 6.3.1.54 VCRO bepaalt de rechtbank een termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregelen en kan de rechtbank, op vordering van de bevoegde overheid, ook een dwangsom bepalen.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vorderde in zijn herstellvordering een dwangsom van 125 euro per dag vertraging.

De termijn voor het herstel wordt bepaald op 12 maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om de beklagde de nodige tijd te verschaffen om zich aan de haar bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren.

Bij de bepaling van deze termijn heeft het hof rekening gehouden met de omvang van de werken en de tijd die reeds verstreken is sedert de eerste vaststellingen in 2012 waarvan beklagde gebruik had kunnen maken om vrijwillig over te gaan tot herstel.

Het is gepast om ook een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 125 euro per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn van 12 maanden, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet beklagde ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren. De verplichting tot het uitvoeren van de herstelmaatregel komt toe aan beklagde en niet aan de bevoegde overheid. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd.

Op grond van huidig artikel 6.3.4.51 VCRO beveelt dit arrest dat de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde als de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld.

8. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

PAGE 01-00001155527-0028-0033-01-01-4

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 191, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203bis, 204, 210, 211, 211bis, 212 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 65 van het Strafwetboek
- 4.2.1.1°.a), b) en c), 6.1.1.lid 1.1°, 6.1.41.§§1 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (oud)
- art. 296, 397 van het decreet van 25 april 2014
- 4.1.1.3°, 4.2.1.1°.a), b) en c), 6.2.1.lid 1.1°, 6.2.6, 6.3.1.§§1, 4 en 6, 6.3.2, 6.3.3, 6.3.4.§1, 6.3.10, 7.7.1.lid 1, 7.7.5 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (nieuw)
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 59 en 60 van de programmawet van 25 december 2016
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 4 §3, 5 en 10 van de wet van 19 maart 2017
- 6 van het KB van 26 april 2017
- 91 van het KB van 28 december 1950
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964
- 21 tot 26 van de wet van 17 april 1878
- 162bis van het Wetboek van Strafvordering
- 1022 van het Gerechtelijk Wetboek
- 2 en 3 van het KB van 26 oktober 2007

9. Beslissing

Het hof,

Rechtdoende op tegenspraak en met eenparigheid van stemmen;

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen zoals hiervoor bepaald, als volgt:

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Actualiseert en verbetert de feiten zoals vermeld onder punt 5.;

PAGE 01-00001155527-0029-0033-01-01-4

Op strafrechtelijk gebied

Wijzigt het bestreden vonnis;

Stelt vast dat de feiten sub A. met betrekking tot de instandhouding van de houten berging en de afsluiting met poort op perceel niet meer strafbaar zijn;

Spreekt beklagde vrij voor de feiten sub A. met betrekking tot de oprichting van de houten berging op perceel ;

Verklaart beklagde schuldig aan de feiten sub A. met betrekking tot de oprichting van de afsluiting met palen en Bekaert-draad met toegangspoort en de feiten sub B.;

Veroordeelt beklagde voor deze vermengde feiten tot een geldboete van VIJFHONDERD EURO te vermeerderen met 50 opdecimen en alzo gebracht op DRIEDUIZEND EURO, met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van TWEEHONDERDVIJFTIG EURO te vermeerderen met 50 opdecimen en alzo gebracht op DUIZEND VIJFHONDERD EURO, zodat een gedeelte van TWEEHONDERDVIJFTIG EURO te vermeerderen met 50 opdecimen en alzo gebracht op DUIZEND VIJFHONDERD EURO effectief blijft;

Bepaalt de gevangenisstraf, waardoor de geldboete kan vervangen worden bij gebreke van betaling binnen twee maanden te rekenen van het arrest, op DERTIG DAGEN;

Verplicht de beklagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 70 opdecimen en alzo gebracht op TWEEHONDERD EURO;

Veroordeelt de beklagde tot betaling aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van een bijdrage van TWINTIG EURO;

Legt aan de veroordeelde een vergoeding op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

De herstellvordering

Verklaart zich onbevoegd kennis te nemen van de herstellvordering in zoverre geënt op de feiten sub A. met betrekking tot de oprichting en de instandhouding van de houten berging op perceel ;

Verklaart de herstellvordering, ingesteld door gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gegrond in zoverre geënt op de feiten sub A. met betrekking tot de afsluiting met palen en Bekaert-draad met toegangspoort en de feiten sub B.;

Beveelt beklagde de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen van de percelen gelegen te : _____ en : _____ , hetgeen volgende werken impliceert:

- op perceel _____ (bosgebied):
 - het verwijderen van de afsluiting met palen en Bekaert-draad met toegangspoort

- op percelen _____ en _____ (recreatiegebied):
 - de afbraak van de nieuwe chalet met houten dek
 - de verwijdering van de verharding in beton en in stenen
 - de afbraak van de barbecue
 - de afbraak van de houten constructie met houten dek en betonblokken
 - de afbraak van de rode houten berging op betonblokken
 - het verwijderen van alle materialen inclusief de vloerplaat en fundamenteën, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen op het terrein

en dit binnen een termijn van TWAALF MAANDEN vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt op grond van huidig artikel 6.3.4.§1 VCRO dat, als de plaats niet binnen de door dit arrest gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de stedenbouwkundige inspecteur en de burgemeester ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien in de plaats en op de kosten van de veroordeelde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen, afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon

van een staat die de overheid, die het arrest uitvoert, heeft opgesteld of die de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank begroot en uitvoerbaar verklaard heeft;

Veroordeelt beklagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van HONDERDVIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Veroordeelt de beklagde tot de kosten van de strafvordering en de kosten van de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 252,85 euro, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de thans nog weerhouden feiten;

Veroordeelt de beklagde tot betaling aan de eiser tot herstel van een rechtsplegingsvergoeding van DUIZEND VIERHONDERDVEERTIG EURO in eerste aanleg DUIZEND VIERHONDERVEERTIG EURO in hoger beroep.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, kamer C4, samengesteld uit:

L. Knapen raadsheer d.d. voorzitter

J. Daenen raadsheer

J. Decoker raadsheer

en in openbare terechtzitting van 23 mei 2018

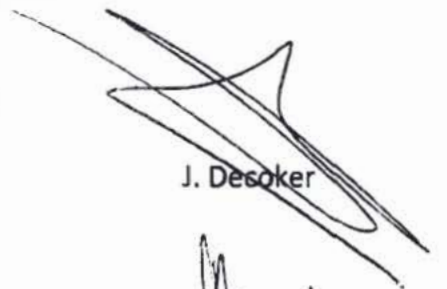
uitgesproken door L. Knapen, raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van het lid van het Openbaar Ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting

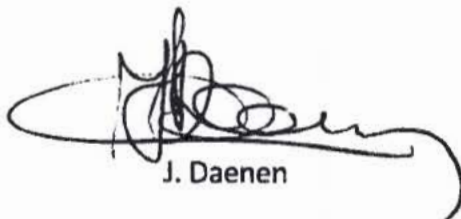
met bijstand van griffier J. Geysmans

J. Geysmans

J. Decoker

J. Daenen

L. Knapen

